

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

JDU S DŮVĚROU...

Už delší dobu mi zní v hlavě píseň Jdu s důvěrou. Nebude to náhoda, vnímám, že mám Bohu říkat slovy písně: „*Mou cestu v rukou máš, jdu s důvěrou. Neselže láska Tvá, jdu s důvěrou. Ať se třeba hory zřítí do moře, jdu s důvěrou. Ať i hvězdy padají a svět kolem se hroutí.*“

Tento rok můžeme opravdu mít pocit, že svět se kolem hroutí. Co platilo na začátku roku, nyní už neplatí. Naše životy, celý svět stále ovládá malý, dalo by se říci, nicotný virus. Ale jeho moc se zdá být velká. Každý hledá odpovědi a ptá se na smysl toho, co se děje. Jak řekl Raniero

Cantalamesa ve velkopáteční homilii ve Vatikánské bazilice 10. dubna 2020: „*Pandemie koronaviru nás prudce probudila z většího nebezpečí, jemuž byli vždy vystaveni jednotlivci i celé lidstvo, totiž z iluze všemohoucnosti.*“

Vše, co se děje v našich rodinách, v naší zemi, ve světě kolem nás, v mezi-národním schönstattsckém hnutí, to vše nás přivádí zpět k nám samým. Vynořuje se otázka: JDU S DŮVĚROU? Vnímám, že se Bůh stále intenzivněji ptá: „JDEŠ S DŮVĚROU?“ A co já na to? A těžší na této otázce je to, že Bůh po mně chce nejen víru, ale i aktivitu. Chce, abychom

se vydali na cestu, šli za ním. Zůstat stát, schovat se, je tak jednoduché, lákavé. Ale to po nás Bůh nechce. Naše úmluva lásky s Pannou Marií není o ničem jiném. Je to aktivní zasvěcení, vzájemná výměna srdcí, darů a úkolů.

Odpovědi a inspirací nám může být to, co říkal P. Kentenich 17. srpna 1968: „*Úmluva lásky s Pannou Marií, jak to historicky chápeme, představuje trojí věc: výměnu srdcí, výměnu darů a výměnu úkolů. První a druhý bod můžete vyzkoušet sami. Výměna darů, výměna srdcí – daruji Panně Marii své srdce a ona mi daruje to své. Dobrá výměna! Výměna darů! Co mám, co jsem, všechno daruji ... Pomyslete jen na malé zasvěcení. A co daruje ona mně? Vyjdu z toho skvěle! Protože ona mi daruje také všechno. A já jí daruji také všechno. Musíte to umět jen ve víře přijmout. Jinak to bude takhle: Přijmeme do sebe tolik myšlenek, ale nic není jisté, nic*

neformuje život. Oč tu ale jde: výměna úkolů!

Vidíte, máme také za úkol obnovit svět v Kristu a Panně Marii, zjednat ve světě jednotu, podporovat Pannu Marii, aby se stala královnou světa, světa ve velkém i v malém. A když jsme bezmocní, pak víme: Skrze zasvěcení jsme usilovali o výměnu úkolů. A Panna Maria řekla ano, ne snad proto, abych já měl stejný úkol, jako má ona. Jestliže jí tedy položíme svou bezmocnost k nohám a řekneme: Ted' to nezmohu, vidíte, pak se odvoláváte: Mater habebit curam. Mater perfectam habebit curam! To musíte brát vážně.

Mohu vám říci, že je to vlastně tajemství mého osobního působení během celého mého života. Jakkoli bláhově to může vypadat. Když myslím třeba na 20. 1. 1942, nebo když jsem měl co do činění s Oficiem, když to tak náhle propuklo, přišla prostá

myšlenka: *Moje věc je, abych se teď staral o Pannu Marii, pak ona také převezme mou úlohu! Ačkoliv to vypadalo, že je všechno ztraceno, celá léta se zdálo být všechno ztraceno, holá víra: Úmluva lásky je uzavřena, je její věcí, jak vyřeší můj úkol. **Proto: Jdu klidně svou cestou, starám se o to, abych ji oslavoval, a všechno ostatní je její věc.*** Z: J. Kentenich, Vortrag zur Kursweihe des vierten Verbandsurses des „Jungen Verbandes“, auf Berg Schönstatt, am 17. 8. 1968 (Přednáška ke kurzovnímu zasvěcení čtvrtého kurzu institutu diecézních kněží „Mladého institutu“, na Hoře Schönstatt, 17. 8. 1968)

V našich životech se stále setkáváme se situacemi, kterým nerozumíme, bolí nás, nechceme je, bojíme se jich ... To vše nás přivádí zpět k nám samým, k našemu vztahu s Bohem, s Pannou Marií. Prosme o milost jít „klidně svou cestou“ s důvěrou. Protože vedle nás jde milující Bůh Otec a když nám

bude nejhůř, tak nás ponese ve své náruči. Zkuste si zapívat: „Když cestu nevidím, jdu s důvěrou. Vedeš mne slovem Svým, jdu s důvěrou. I když musím projít temným údolím, jdu s důvěrou. Víím, že zase postavíš mne pevně na své skále.“

Pokuste se zamyslet, kde jste ve svém životě zažili, že když jste šli s důvěrou, tak Bůh se postaral.

V současném ročním mottu říkáme: „Pošli mě tam, kde už jsi zasel.“ Jdu tam, kam mě Bůh posílá, s důvěrou?

Za sekulární institut rodin

Martina Purová

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz